

Erik Mavrič je bil rojen leta 1979 v Kopru. Leta 1998 je maturiral na Srednji šoli za oblikovanje in fotografijo, leta 2004 je diplomiral iz slikarstva na Ljubljanski Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje, kjer je leta 2008 tudi magistriral. Leta 2002 je dobil študentsko Prešernovo nagrado. Sodeloval je na več skupinskih razstavah, med drugimi: *16. Slovenska kiparska razstava* (Magistrat, 2012), *Anti Festival of Contemporary Art* (Kuopio, Finska, 2008) in *Mladi* (Galerija Insula, 2003), *Čačke / Doodles* (Galerija Simulaker v Novem mestu, 2012) in *To so čačke* (Mestna galerija Nova Gorica, 2013).

Odpiralni čas Galerije Krško:

ponedeljek: 10.00—16.00,
torek—sobota: 12.00—18.00,
nedelja: 14.00—18.00,
po predhodni najavi v Mestnem muzeju Krško
ali na telefonski številki: 07 49 211 00.

Kulturni dom Krško, enota Galerija Krško
Valvasorjevo nabrežje 4, 8270 Krško
t 07 490 51 73
e info@galerijakrsko.si
www.galerijakrsko.si

KULTURNI
D O M
K R Š K O

galerija
Krško

občina krško

Izdal in založil **Kulturni dom Krško**,
zanj **Katja Ceglar**, direktorica.
Avtor razstave **Erik Mavrič**.
Postavitev razstave **Erik Mavrič**
in **Saša Nabergoj**.
Kustosinja razstave in besedilo **Saša Nabergoj**.
Oblikovanje **Polona Zupančič**, Mi ka do.
Tisk **Forma Brežice**. Naklada 250.
Krško, oktober 2014.

Erik Mavrič se na svoji prvi samostojni razstavi v Galeriji Krško predstavlja z dvema projektoma, ki sta tukaj tudi prvič predstavljena javnosti.

Prvi, *Garbage Bible*, je rezultat več kot šestmesečnega procesa ustvarjanja in sprotnega sestavljanja/razstavljanja v umetnikovem stanovanju in ateljeju pozimi in spomladi leta 2013, drugi, delo *Zlati kruh*, pa je bilo zasnovano posebej za to razstavo, za zelo specifičen prostor nekdanje pozno-baročne špitalske kapele.

Garbage Bible je delo, ki je nastajalo redno, vsak dan od decembra 2012 do maja 2013. Umetnik je tri ure na dan na embalaže svojih dnevnih nakupov (plastične in papirnate vrečke, embalaže mleka, smokijev, čistil ...) besedo za besedo prepisal celo Biblijo, ki jo je kupil v sosednji cerkveni knjigarni. Uporabil je vsebino teksta, brez naslovov in drugih strukturnih elementov tekstovnega telesa, kakor da bi bil v toku misli, v nekem nezavednem. Tekst zato ni ločen po odstavkih, prilika se povezuje s priliko kot nekakšen kolaž. Bere se fragmentarno iz vseh smeri, odlomki so različno dolgi (pač odvisno od formata podlage), tako da so kot celota neberljivi. Poleg tega so v prostor špitalske kapele postavljeni tako, da se prekrivajo, so velika gmota besed, ki so večinoma prepoznavni odlomki, a jih je nemogoče prebrati v pravem zaporedju. In popolnoma vseeno je, kje pričnete z branjem.

Podobno fragmentarno se s pomočjo nosilcev besede in zaradi njihove prekrivajoče postavitve sestavlja tudi podoba avtorjevega polletnega življenja. Embalaža tako bolj ali manj informativno in selektivno (Na steklenice je bilo, denimo, pretežno pisati, zato jih ni. Je pa veliko malih papirnih vrečk za pekovsko pecivo.) slika podobo umetnikovega vsakdanjega življenja skozi njegove potrošniške odločitve.

Prepis ni bil poglobljeno branje najbolj prodajane knjige na svetu, ampak skorajda mehansko opravilo (čeprav je umetnik po prvem prepisanem evangeliju ugotovil, da to početje vpliva na njegovo izražanje): šlo je za izpraznjenje pomena. Biblije ni prepisoval, da bi jo ponotranjil, pač pa, da bi jo razgradil. Kot pravi sam, so ga zanimali "pomeni in vsebine, ki nastajajo okoli praznine med besedami". Knjiga ni bila izbrana naključno, umetnika fascinira "odpornost teksta", to, da se ni "izgubil v slepem črevu zgodovine". In "navsezadnje, gre za prepis teksta, ki naj bi bil svet tudi na popolnoma ničvrednem nosilcu, kakršni so plastične vrečke".

Instalacija *Zlati kruh* je nastala posebej za to razstavo in se bo skupaj z njo tudi iztekla. Posušeni in pozlačeni kosi kruha bodo namreč v vlažnem prostoru postopno zgnili, osebje galerije jih bo odnašalo v smeti in razstava se bo zaprla, ko bo z nje izginil zadnji kos instalacije.

Ideja se je pravzaprav izluščila iz desetih, skorajda stotin skic, ki ji je avtor pri razvijanju ideje v prvi fazi zapisal v številne maile, ki sva si jih izmenjala, v drugi fazi pa potem risal na razmnožene tlorise cerkve, ki si jo je prej tudi dobro ogledal v živo. Sledila je faza raziskave produkcije, saj je vlažni cerkveni prostor izziv pri ideji o instalaciji iz pravega kruha. Umetnik je po preizkušanju različnih metod obdelave in s pomočjo kolegov, ki imajo zanimiva znanja, dognal, da je za to, da kruhu podaljšamo obstojnost na nekaj tednov, dovolj in najbolj naravno hlebce posušiti ter nato pozlatiti. Prvih tristo kilogramov je več ur na dan več tednov zlatil doma; postopek je intenziviral v tednu postavljanja intervencije, ko je štiri dni zapored 14 ur na dan na kraju samem zlatil še 500 kilogramov kruha. Enolični postopek ponavljanja določenih gibov (s čopičem je nešteto krat nanesel lepilo na kruh, nato nanj nalepil lističe šlagmetala) je sčasoma postal mehanski in skoraj duhovno doživetje. Postavitev instalacije oziroma zapolnitev prezbiterija pa pravzaprav rezultat dolgotrajnega procesa dela in s tem bivanja umetnika v prostoru samem. Skoraj enoletni projekt bo izginil, ko bodo iz galerije v smeti odnesli zadnji kos zlatega kruha.

Pri obeh delih je ključno to, kako sta nastajali: predvsem je pomemben v fazi produkcije dolgotrajen, naporen, a osvobajajoč mehanski postopek. Pri umetnikovi praksi je bistvena časovna komponenta, ki se v praksi udejanja z izvajanjem preproste operacije v določenem času.

Umetnik svoje formalne postopke razume kot slikarske. Še posebno ljubi so mu kolaži, ker se mu, zaradi pomenskih obratov, ki nastanejo v njih, zdijo bližji tekstu kot pa podobi. Tekst tudi sicer v svojem opusu uporablja kot enakovreden element podobi. Denimo, v *Garbage Bible* kolažira tako tekst kakor vizualno podobo. Vsebinski nivo kolaža tako sestavljajo naključni fragmenti svetega besedila, likovnega pa njeni nosilci, smeti.

Končni rezultat na razstavi *Kdor besede špara, kruha strada ...* je sopolstavitve dveh del, ki sta vsako na svoj način vrhunec umetnikovih umetniških postopkov in temeljita na znanju, ki ga je pri eksperimentiranju v ateljeju pridobil dobro desetletje. Vsebinsko jima je skupno umetnikovo zanimanje za vmesne prostore, tiste nedefinirane in neopazne, kjer se lahko zgodi uvid. Ali, kot pravi temu sam, zrcaljenje.

Saša Nabergoj